

NOUZOVSKÝ ŽURNÁL 5

ročník VIII

30. září 1994

VZPOMÍNKY NA LETOŠNÍ TÁBOR

Co najdete uvnitř

	Informační servis informace o tom, co bude	2
	Ve zkratce krátce o událostech minulých dní	3
	Boj o kuchyň zahájení letošní invaze	6
	Stavba nové latríny jak vznikala nová pánská latrína	7
	Jak jsem běžel azimutový závod Šed'ova autentická reportáž z průběhu azimutového závodu	9
	Celotáborové hry (5) ztroskotání hvězdoletu Kondor 1986	13
	Co nás letos na táboře pobavilo obrázky z tábora s anketou	17
	Slavné výroky nejoblíbenější rubrika Nouzovského Žurnálu	19

uzávěrka 25. 9. 1994

INFORMAČNÍ SERVIS

- ◆ Termíny výprav do vánoc:
 - 8. října
 - 22. října
 - 5. listopadu
 - 19. listopadu
 - 3. prosince
 - 17. prosince
 - 23. prosince (vánoční besídka)
- ◆ 9. ročník populární akce Návrat se koná v noci ze soboty na neděli 15. - 16. října. Pořadatelé jsou Marian a Starosta.
- ◆ 16. září Pitras rezignoval na funkci hlavního vedoucího.
- ◆ Nouzovský Žurnál č. 6 vyjde 2. prosince a kromě pravidelných rubrik a seriálu Celotáborové hry v něm najdete i reportáž z výpravy do Teplicko-adršpašských skal a reportáž z akce Návrat.

VE ZKRATCE

- ◆ Hned po příjezdu na tábořiště nás čekalo překvapení v podobě velkolepé stavby na Vavříneckém potoce. Vznikl zde betonový jez, který můžete vidět na zadní straně obálky. Velikost této stavby nás zaskočila, a tak není divu, že se jí začalo říkat Gabčíkovo podle problematického vodního díla na Dunaji. Hrana jezu je poměrně vysoko, takže voda přetéká jen, když je jí hodně. Sám tvůrce stavby, majitel mlýna pan Kříž, měl upřímnou radost, když v půlce července po dešti stoupla voda tolik, že začala přetékat. Jinak se v tůni před jezem hromadí špína a kal v ještě větší míře než dosud. A až se bude sjíždět Vavřinec, bude jez asi nepřekonatelnou překážkou.
- ◆ Při osekávání kůlu nastojato Čerta zradila jedna horní větev. Když se Čert napřáhoval k úderu, odrazila se sekera od větve a změnila směr. Místo do kůlu se Čert trefil do své levé ruky, kterou kůl držel. Nicméně trefil se skvěle. Kromě jedné žíly zůstaly všechny důležité části jako šlachy, tepna, apod., vcelku. Spravilo to pět stehů. „Tak jsem si to vybral za celých 17 let,“ komentoval Čert svůj první velký táborový úraz.
- ◆ O návštěvním dnu padl rekord v počtu stanů účastníků se leteckého dne. Počasí krásné, teplé, povětrnostní podmínky výborné, takže nic nebránilo jeho uskutečnění. Snad jen akutní nedostatek celt. „Já jim to vyházím!“ prohlašoval Slon, který den předem o 13. dnu zažil letecký den na vlastní kůži. Když měl za sebou 6 stanů a žádný včetně největších bordelářů neletěl, začaly se ozývat hlasy: „Slone, tak kde jsou ty luffáky?“ „Jen klid, všechno přijde,“ prohlásil Slon. A měl pravdu. Ze zbylých 10 stanů jich letělo 8, čímž byl vytvořen nový rekord.

Na každý stan vybydlený tímto způsobem připíchl Šed'a obrázek smutného prasátka, takže se tábor během chvíle změnil na malý vepřín.

- ◆ Když Starosta a Pitras přišli na jedné červnové poradě vedoucích s plány staveb na tábořišti, dostavilo se hromadné zděšení. Zejména zmínka o postupném oplocování louky některé vedoucí doslova nadzvedla. Padlo i pár slov o sabotáži. Takhle to dopadá, když je malá informovanost.

První realizovanou stavbou je tzv. banka. Pitrasovi se na sněmu ČTU, který se konal na tábořišti Mustangu v Zeleném údolí, zalíbily zdejší stavby. Jistě, tábořiště působí dobrým dojmem, prostor je celý využitý. Rozdíl však je v tom, že jde o louku minimálně pětikrát menší než ta naše a je ze všech stran sevřená lesem. Podobným případem je tábořiště Krokoklubu umístěné v úzkém cípu louky o něco výš proti proudu potoka. Tábořiště Havráňat je celé v lese.

Banka je stavba velikosti patrového stanu, která slouží jako vůdcák a obydlí pro některého vedoucího. Není tedy divu, že se ti, co tyto stavby znají, zděsili, když si něco takového představili vedle našeho srubu. Pitras se je snažil uklidnit, že stavba bude o něco větší, ale nebyl schopen uspokojit jejich představivost, takže pochybnosti nepřestaly.

Další vlna protestů nastala, když během invaze Starosta vykolíkoval půdorys stavby. Stavba byla skutečně veliká a to tak, že dosahovala až k ohništi. Když Šed'a popáté zakopl o vyměřovací kolík, naštvál se. Pitras pod tíhou argumentů Šárky, Jany a Šedi uznal, že je stavba moc vpředu a že může couvnout o metr dozadu až na hranici pozemku. Starosta posunul stavbu zase zpátky dopředu, ale nakonec uznal, že zasahuje k ohni příliš a přesunul verandu zepředu na bok proti srubu.

Stavba začala a vášně postupně ochladly. Všichni si pomalu dokázali představit, jak bude vypadat, takže zjistili, že s bankami v Zeleném údolí má společného pramálo, snad jen zamýšlený účel. Jinak je to chatka pro čtyři lidi, jejíž výška dosahuje půdy srubu.

Původně chtěli mít kluci chajdu na tábor hotovou. Tento šibeniční termín podporoval domněnky o narychlo udělané malé stavbičce hyzdící okolí. Kluci termín samozřejmě nestihli, ale pracují pořádně, takže počáteční obavy se nesplnily. A to je dobře.

Banka už je pod střechou a postupně se objevují i jednotlivé stěny.

„Já už to vidím,“ těší se Starosta. „Na štítu bude velký nápis BANK OF CITY.“

„Uděláme ozdobný vyřezávaný štít,“ navrhuje Marian.

„Už tě vidím, jak na to jdeš s lupénkovou pilkou,“ dobírá si ho Čert.

Teď už zbývá jen vyčkat na celkový vzhled novostavby. Má být hotova do konce roku.

- ◆ Ve dnech 23. - 25. září uspořádaly Jaruška a Ještěrka třídní výpravu do Teplicko-adršpašských skal. Bohužel účast pouhých osmi lidí (z toho šest vedoucích!) je překvapující, protože počasí spaní pod širákem přálo. Rodiče však byli zřejmě jiného názoru. Vyzdvihněme tedy statečnost rodičů Jakuba a Tygříka.

Ostatním vzkazujeme, že jsou měkkoty.

Podrobnosti z této vydařené výpravy se dočtete v příštím čísle Žurnálu a uvidíte na vánoční besídce na videu.

BOJ O KUCHYŇ

V sobotu 2. července se na nouzovském tábořišti nacházeli jen čtyři dobrodruzi, kteří přijeli v pátek odpoledne. Byli to Ještěrka, Jaruška, Herouš a Šed'a. Jejich dosavadní zkušenosti s hmyzem byly následující: přes den mouchy a hovada, večer komáři, vos minimálně. S důvěrou se tedy vydali ke kuchyni, aby zahájili invazi vynášením jejího obsahu. Ani nestačili pořádně otevřít dveře a Jaruška dostala žihadlo do ramene. Nyní už bylo vše jasné. Vosy venku nelítaly, protože byly doma.

Následovalo několik nesmělých pokusů, které skončily neslavně. Ještěrka dostala hned dvě žihadla do levého oka, na horní a spodní víčko.

„To nám ta invaze pěkně začíná,“ naříká a sleduje v zrcadle ve srubu, jak pomalu ale jistě přestává vidět. Její levé oko získává asijské parametry.

„Jdu je zrušit,“ dělá Herouš ramena a vyráží ke kuchyni.

Když našel vosí hnízdo přímo nad dveřmi, vyměkl a dal se na ústup. To ještě netušili, že vosích hnízd je v kuchyni asi deset.

Šed'a rozhodl, že vynesou nejdříve sklad, ve kterém vosy nevypátral. A opravdu tam nebyly. Invaze mohla začít.

Šed'a vybírá materiál, Jaruška a Herouš vynášejí podsady a podlážky a téměř slepá Ještěrka (jedno oko oteklé od vosy, druhé od zánětu spojivek) nosí to, co jí Šed'a strčí do rukou. Jakmile zaslechne vosu, zděšeně prchá.

Vosám nakonec rázně domluvili Starosta, Pitras a Buggy, když odpoledne dorazili. Invaze byla zahájena.

STAVBA NOVÉ LATRÍNY

Letos se stavěla nová pánská latrína. Na červnové brigádě vykopali Čert a Starosta jámu. Buggy na invazi v neděli odpoledne vypracoval návrh. Seděli nad ním s Marianem asi dvě hodiny. Marian stále prosazoval svoji vizi zakryté latríny s technologickými otvory. Protože zůstal se svojí představou osamocen, nakonec kapituloval. Nová latrína měla podle projektu dostat aspoň opěradlo na záda. V pondělí přijel Blondřák a vyměřil míry. Stavba začala.

Herouš párkrát jen tak ze sportu přeskočil jámu, pak mu do ní spadly brýle a hned za nimi následoval on sám po hlavě. Přistál v jámě na všech čtyřech, sebral brýle a začal nadávat, kdo ho tam strčil. Vzhledem k tomu, že latrína ještě nezačala sloužit svému účelu, nelze tuto příhodu klasifikovat jako pád do latríny.

Jak se záhy ukázalo, Blondřák byl při vyměřování velkorysý. Když staveniště uviděl Slon poprvé, řekl jen:

„To není latrína, ale atomovej kryt.“

Výsledkem je stavba velikosti menší čekárny na autobusové zastávce. Původně plánované opěradlo bylo zrušeno. I tak je tu spousta materiálu.

Když dorazil Čert a dozvěděl se, jaká obrovská stavba vznikla, hned se začal vytahovat:

„To jsme tu díru vykopali velkou, co?“

„Ne, malou, ještě ji museli rozšiřovat,“ zchladil ho Šéd'a.

Byla to pravda, protože díky Blondřákovým rezervám byla asi čtvrtina prkénka mimo jámu, a tak Slon rozhodl jámu ještě rozšířit.

Děvčata mají stále původní latrínu, i když Jaruška a Ještěrka zpočátku prohlašovaly, že si vykopou novou samy. Kluci jim pak nabídlí, že nová latrína je dost velká a že se může v polovině přepažit a budou ji používat všichni. Nakonec kluci současnou dívčí latrínu opravili a za odměnu Šárka, Jana, Jaruška a Ještěrka hoblovaly prkénko na pánské latríně.

„Kdo si zadře do zadku třísku, tak mu ji vyndám,“ nabízela Šárka

po námitkách některých pánů, že je prkénko málo hladké.

Kdo jste četl Latrínové story, možná si vzpomenete, že před několika lety si na stejnou věc stěžovala právě Šárka Starostovi. Ten jí tenkrát doporučil, aby si nalepila „šmirgl na zadek“.

Největší latrína v dějinách oddílu tedy stojí a všichni se shodují, že taková náročná stavba bude muset aspoň 5 let vydržet.

*Letošní azimutový závod
byl opravdu náročný*

JAK JSEM BĚŽEL AZIMUTOVÝ ZÁVOD

(vypráví Šed'a)

Letošní azimutový závod připravovali Ještěr a Pavel, kterého pak v polovině vystřídal Starosta. Trať měla dvě smyčky. První, tzv. lehčí, vedla přes tábořiště Stopařů zpět do tábora, kde byl konec pro nejmladší táborníky, a na vlajkokládě připíchnutá cedule zahajovala druhou smyčku určenou pro ty zkušenější, ta měla být těžší. Ve skutečnosti tomu však bylo právě naopak, protože některé úseky první smyčky byly vyloženě zákeřné. Zásadní chyba však nastala na jedné ceduli u Stopařů, kde si Pavel na buzole spletl sever s jihem. Chyba se stane, horší je, že si to chlapci po sobě nekontrolovali. Když se zde nahromadilo asi 15 startujících, šel Ještěr chybu opravit. Závod však už zachránit nemohl. Někteří rozlícení táborníci se po doběhnutí pokoušeli Pavla hodit do vody, ale ubránil se jim. Nelze se jim divit. Někteří u té cedule ztratili až hodinu.

O to tu ale nejde. Zajímavostí tohoto závodu byla především účast vedoucích, kteří si to mezi sebou rozdali. A tak se očekávané těžké boje rozpoutaly až na konci startovního pole, které tvořilo 10 vedoucích. První šel na start Čert, potom Kát'a, Slon, Kuba, Tom, Buggy, Šárka, já a pole uzavírají Jaruška a Ještěrka, které budou sbírat cedule. Startovalo se po pěti minutách, můj startovní čas byl 18:45. To znamená před večerí na lačno.

„Vezměte si s sebou baterku,“ říkám Jarušce a Ještěrce. „Jakmile se sešerí, čekám na vás.“

„Neboj, bereme ji,“ ujišťuji mě.

I to už se jednou stalo, že poslední táborníci dobíhali azimutůák za tmy. Snad nám v kuchyni schovají večeri.

V 18:41 probíhá táborem Slon s fantastickým mezičasem 21 minut. 3 minuty po něm Čert a Kát'a. Oba Slon předběhl. Čert nadává na stávitel azimutůáku a pokračuje s Kát'ou dál.

Je 18:45, vyrážím na trať. Už se ani nepamatuju, kdy jsem běžel azimutůák naposledy. Asi ještě v Hryzelích. Snad jsem to nezapomněl.

První cedule je hned za lávkou na rozcestí k latrínám. 270°, tak tedy Go West, jak se zpívá v jedné populární písničce, hurá na západ. Do maliní se mi zatím nechce, a tak si nacházím orientační strom, který samozřejmě po chvíli zase ztrácím (v lese jsou si stromy tak podobné), a roští obcházím po cestě. Druhou ceduli nacházím snadno. Mamutí stezka vede neomylně. To je výhoda těch, co startují ke konci. Předemnou již touto stezkou běželo celkem 33 buvolů a člověk nemusí být nijak špičkový stopař, aby nedokázal následovat takové stádo. Pokračuju dál v dobré náladě, i když kroky mi nevycházejí ani náhodou a azimut má určitý rozptyl s převažující odchylkou doprava.

Z tábora se ozývá hluk. Je 18:50, Jaruška a Ještěrka silně povzbuzovány vyběhají na trať. To už postupuju nad skálu a slyším opět zvýšený ruch z tábora. Tom probíhá s mezcícasem 25 minut.

Pomalou ztrácím náladu, protože víc jak 100 kroků přes nepřehledné houští a dolíky je už příliš velká škodolibost. Navíc je cedule otočená bokem a opět vpravo od směru. Od této chvíle azimuty koriguju trochu napravo. Tato část je vůbec pěkně vypečená. Čím nepřehlednější terén, tím delší úseky. Začínám bloudit. Vrcholem je víc jak 300 kroků přes pole. Tam doháním Šárku a Buggyho, kteří bezvýsledně pátrají nad statkem.

„Tady to nebude,“ říkám, „já bych hledal na kraji lesa nad Stopařema.“

Přesouváme se tam a po chvíli Buggy nachází ceduli na stromě maskovanou větvemi. Od této chvíle tedy běžíme ve třech. Přebíháme lávku u Stopařů. Voda je po deštích vysoká, ostrůvek částečně zaplavený a lávka je těsně nad vodou. Pokračujeme dále okolo oné nešťastné cedule až na cestu od Vavřince. Zde v podstatě první část azimutáku končí, protože následuje běh do tábora. To je tedy něco pro mě.

„Přidej!“ povzbuzuje Šárka.

Plíce už tahám někde za sebou, Šárka si stěžuje na nohy. Ještě že běháme na lačno. Přibíháme k vlajkokládě s nijak oslnivými mezcícas (34, 39, 44 minut), také nás nikdo moc nepovzbuzuje. Pokračujeme na druhou půlku. Korekce azimutu vpravo je pořád nutná (zřejmě vada buzoly při stavbě azimutáku, protože na tohle si stěžovali téměř

všichni), nicméně trať je sice tvrdá, ale ne tak záludná. Netrvá dlouho a do cesty se nám staví potok. Cedule bude určitě na druhém břehu. Buggy má kraťasy, a tak obětavě brodí na druhý břeh. Skutečně, cedule je na stromě na druhém břehu a azimut vede někam dál. Šárka zkouší najít lepší místo k přejití potoka po proudu.

„Starosta říkal, že přešel po dvou kamenech.“

Oba kameny vidím, ale jen jako siluety pod vodou. Hladina stále stoupá.

„Tak to ani náhodou,“ prohlašuje Šárka a vrací se zpátky k tůni, přes kterou brodil Buggy.

Podle slavného Mártýho hesla „Za námořní pěchotu kupředu!“ skáče doprostřed potoka a je nemile překvapena, že má tepláky celé mokré až po pás. Brodím potok za ní, kalhoty mokré po kolena. V botách mám našťestí díry, takže voda zase rychle vytéká ven. Pokračujeme dále po silnici z kopce. U Církvice potkáváme nějaké lidi, kteří po nás dost udiveně koukají. Trasa odbočuje po silnici na Buda a ti lidé se na nás dívají, jako bychom utíkali obráceně, tedy z Bud. Za námi zůstávají na silnici mokré stopy a azimut nás vzápětí vede do prudkého kopce. Buggy se pokouší o únik. Pod cedulí v kopci sedí jako maják Holcmoš a tváří se, jako když mu ulétly včely.

„Ty ses ztratil, nebo co?“ ptám se ho.

„Ne, je mi špatně,“ odpovídá.

„Tak běž do tábora, odsud trefíš,“ posílám ho pryč.

„A vem mi s sebou tepláky,“ zbavuje se Šárka mokré přítěže.

Lezu na kopec podle azimutu už málem po čtyřech. Zase to nevychází. Korekce doprava a na zemi leží jeden terč, ale ten už je hodně starý. Leží tu od loňska.

„To nebude ono,“ říká Šárka, která hledá o pár metrů vedle.

Buggy zatím kamarádsky utíká k další ceduli. Zvedám hlavu a vidím na stromě, u kterého stojím, ceduli.

„Šárko, tady!“

Jdeme dál. Buggy zabloudil. Ceduli nachází Šárka a Buggy se poslušně vrací k dřívější spolupráci.

Vtípek s dvojitým azimutem na jedné ceduli jsme vyřešili vzornou

spoluprací. Šárka si samozřejmě vybrala variantu se slepým koncem. Počkali jsme na ni a jdeme dál. Trasa vede cestou necestou přes mlázi (Šárka lituje, že si nenechala tepláky) až k zatáčce nad latrínami. Odtud už je to zase sprint do tábora. Buggy dobíhá s patnáctisekundovým náskokem před námi, zatímco my se navzájem podporujeme. Šárka mě povzbuzuje slovně, já ji tlačím rukou před sebou. V cíli zjišťujeme, že jsme druhou polovinu zvládli za neuvěřitelných 21 minut. Je 19:40, nepřišli jsme dokonce ani o večeri.

Nepřišly o ni ani Ještěrka s Jaruškou, které doběhly ve 20:03. Vzhledem k tomu, že sbíraly cedule a neběhaly, kromě nejbližšího okolí tábora, je jejich čas výborný.

„My myslely, že tě někde potkáme, když jsi říkal, že se nikam nepoženeš,“ řekla mi Ještěrka.

To jsem sice říkal, jenže když se sejde víc lidí pohromadě, každý se snaží udržet tempo, které udává ten nejrychlejší. A to byl náš případ.

V tabulce výsledků uvádíme jen vedoucí, protože výsledky dětí byly díky chybné ceduli neregulární. Nicméně i po odečtení ztrátových časů by se někteří pouze přiblížili časem zhruba na úroveň Jarušky a Ještěrky.

		1. pol.	2. pol.	celk. čas	tr. min.	výsl. čas
1.-2.	Tom	0:25	0:25	0:50:00	2	0:52:00
1.-2.	Slon	0:21	0:31	0:52:00	0	0:52:00
3.	Šed'a	0:34	0:21	0:55:25	0	0:55:25
4.	Kuba	0:30	0:25	0:55:00	2	0:57:00
5.	Šárka	0:39	0:21	1:00:25	0	1:00:25
6.	Kát'a	0:34	0:29	1:03:00	0	1:03:00
7.	Buggy	0:44	0:21	1:05:10	0	1:05:10
8.	Čert	0:38	0:29	1:07:00	0	1:07:00
9.	Jaruška - Ještěrka	0:45	0:28	1:13:30	0	1:13:30

CELOTÁBOROVÉ HRY (5)

5. Kondor

Roku 1986 se ještě jednou vrátila kosmická tematika. Tentokrát byl příběh pojat obráceně. Táborníci představovali kosmické trosečníky, kteří museli po havárii opustit svoji loď a snaží se uhájit své holé životy na neznámé planetě.

Přípravy na hru začaly už během zimy. Bylo potřeba vymyslet začátek příběhu, tedy hodnověrnou souhru okolností, které by způsobily havárii kosmické lodi a vyvolaly tak nutnost jejího opuštění. První verzi příběhu napsal Mártý, Myška s Šéd'ou pak pracovali na jejím rozvinutí do dialogů v podobě jakési rozhlasové hry. Příběh se totiž měl nahrát na magnetofonovou kazetu a posloužit jako záznam z tzv. černé skříňky pro pozdější rozbor příčin havárie.

Na jaře pak jednoho dne přinesl Šéd'a do klubovny magnetofon s mikrofonom a začalo natáčení. Jak už to bývá, nedostavili se všichni, ale jen asi polovina „herců“. V druhé etapě pak natáčela druhá větší skupina a zbylo jen pár vedoucích, kteří neměli natočeny své texty. I je se Šéd'ovi postupně podařilo jednotlivě dostat k mikrofonu, až na Renatu, která dlouho natáčení oddalovala a pak byla dlouhodobě pryč. K dovršení všeho pak oznámila, že místo na tábor jede v létě do NDR k moři a že v oddíle končí. Vzniklou situaci vyřešil nakonec Mártý. Sehnal svoji bývalou spolužačku, která natočila potřebné texty místo Renaty.

Šéd'a si pak se záznamem užil svoje, protože musel texty z jednotlivých natáčení spojit k sobě, takže počet stříhů v několikaminutovém záznamu šel do stovek. Za to se vedoucím svým způsobem pomstil, když pak také sestříhal jejich přeréknutí a jiné nepovedené pokusy a uložil je do svého zvukového archivu.

Příběh ztroskotání hvězdoletu Kondor byl zhruba následující. Kondor, kosmická loď Kosmocentra, která má na palubě kromě stálé posádky také posluchače Kosmického institutu, se nachází na průzkumném letu soustavou hvězdy Gama v souhvězdí Vlasy Bereniky. Při

průletu meteorickým rojem dojde k selhání zdrojů energie a následně pak k zasažení lodi meteority. Kondor je neovladatelný bez šance na rychlou

opravu a hrozí jeho rychlý pád na žhavou hvězdu Gama. Posádka lodi i posluchači se zachraňují přistáním na planetě Tamira, která je planetou pozemského typu. Navíc dojde při přistávání na Tamiře ke ztroskotání výsadečného člunu, ve kterém letí posádka hvězdoletu. Členové posádky vyskakují ve dvaceti kilometrech nad povrchem planety na padácích. Aby byl příběh dostatečně dramatický, byly i ztráty na životech. Na táboře nepřítomná Renata, která vystupovala v záznamu z hvězdoletu jako palubní technička, byla „obětována“. Neotevřel se jí padák.

Kosa, který studoval na střední zemědělské škole, musel jezdit na brigády a Želva ještě dělala zkoušku na lékařské fakultě, takže přijela až na poslední týden tábora. I toho se využilo ke zvýšení počtu záhad, kdy nejen sekery a jiné nářadí, ale i vedoucí různě mizeli a zase se objevovali (samozřejmě s totální ztrátou paměti). Želva pak byla nalezena během složité noční akce s barevnými bludičkami.

Na tomto táboře byla zahájena stavba nové kuchyně u potoka, která trvala celý měsíc. V deníku, který psal velitel hvězdoletu Mártý, byla nazývána jako Archa. Pojdme se nyní do tohoto deníku psaného Mártýho nezaměnitelným stylem začíst.

Já, Martin Pipek, velitel průzkumného hvězdoletu Kondor, identifikační číslo 001/0632185, začínám podle pokynů Kosmocentra psát palubní deník - i v kosmickém věku se lze v případě ztroskotání (a přežití) vrátit ke starému způsobu záznamu informací.

Katastrofu, ke které došlo na Kondoru, pokud mohu posoudit, způsobila souhra nešťastných náhod. Nyní je jednoduché říci slovo 'kdyby', ale faktem zůstává, že část posádky přežila na Tamiře. Konečné slovo budou mít samozřejmě experti Kosmocentra.

Není to moje první ztroskotání, de facto druhé, ale právě tak jsem tehdy poprvé na Denebu říkal - nečekaná souhra nešťastných náhod - směla.

Celý ten průšvih, při kterém jsem přišel o hvězdolet a část posádky, začal přesně tak, jak průšvihy začínají, neočekávaně. Situaci jsem mohl zhodnotit až v malé chvílce před opuštěním Kondora - to jsem si dovolil přepych jedné kávy, i když tehdy, jako ostatně i teď je káva otázkou mého života a smrti.

Když pak nás pronásledovala smůla dál a my se dostali přesně tam, do Bludného kruhu, Pekla či jaké kuchyně Čertovy babičky, prostě do míst s proměnnou gravitací (což naše věda popírá, ale každý ze starých kosmonautů na to přísahá), nezbyvalo nám nic než popruhy padáku.

Ještě jsme ani nestáli na povrchu Tamiry a už jsem se mohl rozloučit s technickou reaktoru. Renatu jsme doposud nenašli, ostatně měla závadu na padáku, nemohla přežít.

Průzkumný hvězdolet Kondor, výrobní číslo 03516 byl pro ztrátu ovladatelnosti opuštěn.

Neděle 20.7.

Po dvoudenním putování jsem dorazil na místo, které jsme si vyhlédli ještě ve vzduchu. Opodál dopadly i trosky modulu. To nám pomůže vybudovat jakousi základnu pro pobyt na Tamiře.

Stále ještě nemám pohromadě posádku. Je kompletní pouze 1. směna. Prudká vichřice, která nás při přistání zasáhla, vše značně zkomplikovala. Lidé i materiál jsou rozhození po několika desítkách čtverečních kilometrů. Doufám jen, že už nikdo další mimo Renaty nebude mít problémy.

...

Úterý 22.7.

Stavíme podle pokynů a dat v palubním počítači a instruktaži z přípravy v Kosmocentru jakési obydlí. Materiálu je sice dost, ale práce jde pomalu. Velmi oceňujeme univerzální laser firmy Homelite. Řežeme s ním hlavně dřevo. Dostal se sem na Tamiru neobvyklým způsobem. V situaci, kdy bylo jasné, že musíme opustit i modul, Kosa jej vzal k sobě a skákal s ním na padáku. Naštěstí to vyšlo.

Středa 23.7.

Dorazila Jenufa. Zbývá už jen Mary, Koza a Želva. Bolí mě v krku - zřejmě nějaký kosmický virus, беру antibiotika - kosmopenicilín. Začínáme se obávat o Kozu, Želvu a Mary. Pokusili jsme se o prohledávání krajiny - bez výsledků. Je potřeba počkat na druhý modul. Pokračujeme ve stavbě srubu - jakési ARCHY. Pokud vim, byla by to třetí archa v historii lidstva, i když o existenci těch prvních dvou se historikové stále dohadují.

Stále nám nejde z hlavy změna gravitace, která nás zasáhla na orbitále Tamiry. Ta kraksna - modul - si s tím opravdu nemohla poradit. Uvažujeme

o možnosti miniaturní fluktuace bílé díry, ale vidíme to černě. Navíc další smršť!

Čtvrtek 24.7.

Včerejší smršť a déšť nezanechaly v údolí větší škody - spadlo jen pár stromů. Ale stala se zajímavá věc. Všichni se navzájem ujišťujeme, že nikdo z nás si z druhých neudělal žert, ale zmizelo nám nářadí. Objevili jsme je až za hodinu úhledně srovnané v lese za kuchyní.

Napadla mě myšlenka o hromadných halucinacích. Konzultuji s Myškou o stresových situacích - výsledek mizivý. Navzájem se uklidňujeme vyprávěním hrůzostrašných historek, které jsme slýchali ještě při studiích v Kosmo-centru od starých kosmonautů. Není to ale právě nejvhodnější uklidnění. Ve zdejší atmosféře mi špatně hoří tabák do fajfky. Planeta Tamira ztrácí moje sympatie.

Pátek 25.7.

Stále se nikdo neobjevil. Postrádáme tři členy posádky a to je hodně. Zjišťuji, že psát palubní deník bez moderní počítačové záznamové techniky je obtížné.

Dnes jsme dokončili stavbu všech trámů u Archy a začali přibíjet prkna. Posádka se drží skvěle, doufáme, že posluchači Institutu, naši pasažéři, přistanou bez problémů.

Starosti nám dělá Koza a Mary - když se ztratili dva z jedné směny - zřejmě se muselo něco stát. O Želvu takové starosti nemám. Po katapultáži jsem ji sledoval. Padala stabilně a otvírala padák bez problémů. Otvíral jsem svůj padák podle ní, ale v mraku jsme se ztratili. Navíc má Želva zkušenosti - pamatují se na ni ještě ze záchranné akce na Merkuru - ostatně proto jsem ji doporučil pro přijetí do posádky.

Nezbývá nám tedy nic než pracovat a čekat. Mimořádně chmurné perspektivy.

Pokračování příště

CO NÁS LETOS NA TÁBOŘE POBAVILO

Na této a další stránce naleznete obrázky z letošního tábora. Jsou na nich situace z bojů v celotáborové hře. Zkuste vymyslet k těmto obrázkům vtipné texty (co kdo asi v této situaci zrovna říká), napište je, označte příslušnými čísly obrázků a hodte do schránky Nouzovského Žurnálu.

☞ ①

Na prvním obrázku vidíme 2. družinu, jak usilovně přemýšlí nad hádankou, kterou jim Čert v roli Gluma přichystal. Copak asi kdo ze zúčastněných v tomto okamžiku říká?

Další dva obrázky ukazují Sysla lapaného do pasti. Tvářila se z počátku velice nasupeně, pak už jen odevzdane.

Na čtvrtém obrázku chycený Tomáš nadává na demokracii a volá o pomoc.

☞ ②

④ ☞

☞ ③

5

6

7

Na pátém obrázku přenáší Blondřák oheň následován Zuzkou. Na šestém pak následuje typická situace při pití bylinkového čaje. Martina se tváří všelijak a vzápětí se vzdává k nejbližšímu houští. Na sedmém Lucie střílí na Gluma. Na osmém slepý Petr za asistence Kosy balancuje na lanové lávce. A devátý obrázek ukazuje souboj mezi Verčou a Petrou. Těšíme se na vaše příspěvky!

8

9

SLAVNÉ VÝROKY

Při koupání.

Lucie: Tady plave ryba!

Veronika: To jsem já, ty vole.

Slon: Nemáte někdo zavírák?

Ještěr: Otvíráky jsou v lékárnice.

Dáša: Podívej na ty dva pučeje. A od práce!

Zdravověda.

Krteček: Co patří do lékárnice, když jdete na výpravu?

Jakub: Skalpel.

Hra na mrkanou.

Pavel: To mrkáš na mě?

Radek: Ne, já nemám službu.

Sysel: Ono se v kuchyni svítí a já myslela, že tam hoří.

Ještěrka: A kde se svítí?

Sysel: No, tamhle ta schránka, ... a dveře ...

Šed'a: Sysle, prober se.

Sysel: A jo, vždyť tady není elektřina.

Slon kouká dalekohledem, Krokodýl mu strká hlavu do zorného pole.

Slon: Krokodýle, nekrokodýluj se mi tam!

Kuba: Když je někdo slepej, tak jde, jako když nevidí.

Krokodýl: To jsem teda jelen, i když mám příjmení Jelínek.

Šárka: Ty děti táhnou na jídlo jak na šváby.

Dáša píše do nočníku:

6.30 vzbudit v brutaru

6.30 topit Krtečka

Kuba o návštěvním dnu:

Dneska přijede maminka, bude na mě hodná, přiveze mi prd.

15. den tábora, kdy vedoucí „onemocněli“.

Lasse: Lenko, ty jsi taky blázen?

Lenka: Ty něco potřebuješ?

Lasse: Je to blázen.

Hraje se fotbal Průzkumníci proti Oregonům.

Šárka: Kolik je to?

Ještěrka: 0 : 0.

Šárka: A pro koho?

Slon se svojí družinou (celkem 5 lidí) stopuje auto.

Slon: Vezmete nás?

Řidič škodovky: No nevemu, ale co mám s váma dělat?

Slon: Dostal jsem pohled od Káti.

Starosta: Já vím, já už ho čet.

Lucka: Udělá se tábor na dva měsíce. To je nápad! Sice z vás zcvoknu, ale bude to lepší.

Čert skočil do rybníka a pocákal Zuzku.

Zuzka: Kterej čert?!

Eda s kytarou: Tam nehrajou ten akord, co já umím.

Šárka: Tříkrát mě štípnul lítací mravenec. No já bych ho zabila! Tak jsem ho zabila.

VE ZKRATCE

se mimo jiné dozvíte také o jednom rekordu dosaženém na letošním táboře, o problémech provázejících zahájení stavby takzvané táborové banky a o novém jezu na Vavříneckém potoce

